

Arne Larsen: Siden 1958 har vi haft en lov om egnsudvikling, og det er nu tredje gang, folketinget behandler dette lovproblem. Jeg er af den opfattelse, at vi har haft megen gavn af lovgivningen på dette område. I 1966 skønnede egnsudviklingsrådet, at der gennem denne lovgivnings bistandsydelse af forskellig art var fremskaffet arbejdspladser til ca. 8.000 mennesker. Det lyder måske ikke så voldsomt, men det er alligevel et betragteligt antal mennesker, som har fået sikret deres tilværelse på en langt bedre og mere betryggende måde end gennem den arbejdsløshedsunderstøttelse eller socialhjælp, de ellers ville være henvist til at leve af. Beskæftigelse, det at føle, at der er brug for éns arbejdskraft og indsats i produktionen, er mange gange mere værd end at være henvist til at leve af understøttelse.

Derfor vil socialistisk folkeparti også fortsat støtte egnsudviklingsbestræbelserne og meget gerne medvirke til denne lovgivning og til, at den bliver mest muligt effektiv. Jeg føler trang til at takke handelsministeren for det initiativ, han har taget ved fremsættelsen af dette forslag til ny egnsudviklingslov, hvori jeg ser meget positivt, ligesom der er grund til at være taknemlig over for egnsudviklingsrådet, som gennem årene har bidraget til lovens administration, og som gennem sin praktiske virksomhed har indhøstet rige erfaringer og — hvad man føler på det foreliggende lovforslag — har videregivet sine erfaringer til handelsministeren, således at det er disse ting i skøn forening, som faktisk er grundlaget for det nye lovforslag.

Der er også grund til at være taknemlig for og tilfreds med de initiativer, der er taget ud over landet for at fremme egnsudviklingen i de områder, hvor man har haft og stadig har en skæv udvikling af erhvervslivet, hvor der er større udbud af arbejdskraft, end hvad der har kunnet opuges i erhvervslivet. Jeg tænker her på de erhvervsråd og udviklingsråd, som eksisterer i Sønderjylland, Vestjylland, Nordjylland, i Maribo amt og på Bornholm, institutioner, som efter min mening har haft overordentlig stor betydning for egnsudviklingsarbejdet. Den bistand, som disse rådyder, er efter min opfattelse særdeles værdifuld, og derfor skuffer det mig, at man

egentlig er temmelig karrig fra statens side med at yde driftstilskud til de regionale udviklingsråd; gennem de sidste finansår er der ydet ca. 150.000 kr. pr. år. Kunne vi da ikke finde udveje for at være lidt mere rundhændede? Jeg synes, det er at nedvurdere disse råds virksomhed kun at yde så små bidrag til deres arbejde.

Der er sket en del igennem de sidste år med hensyn til spredning af erhvervslivet, heldigvis. Med tilfredshed ser man, at en række større industriforetagender udbygger deres virksomhed i provinsen. Vi har fortsat en stor koncentration af erhvervsvirksomheder i Københavnsområdet, men tendensen går mod spredning, og interessant er det faktisk at konstatere, at det her drejer sig om opbygning af filialer og udflytning, men at mange af disse virksomheder foretrækker at placere sig i større byer, især på Sjælland, i Østjylland og i Midtjylland, hvor der i forvejen eksisterer et erhvervsklima, og hvor der er servicemuligheder, hvor der er bane, hvor der er veje, havneanlæg osv. osv. Det er vel en tendens, som man ikke skal være modstander af, men det får mig til at fundere over, om vi ikke i vort planlægningsarbejde på lands- og regionsbasis må se at nå frem til mere koncist at få fastslået, hvor det er, vi ønsker erhvervslivet koncentreret og udbygget, og at statens bestræbelser må gå ud på gennem en række foranstaltninger at fremme en ganske bestemt udvikling.

Her kommer havneudbygning, udbygningen af vores trafiknet, placeringen af lufthavne, udflytning af statsforetagender og så meget andet ind i billedet. Alle disse bestræbelser bør koordineres efter et ganske bestemt mønster. Jeg savner stadig væk virkelige initiativer på disse områder, sådan at vi får en landsplanlægning, som tilgodeser alle spørgsmål i så henseende. Der har været fremsat mange tanker om opbygning af forskellige kraftcentre ud over landet, om stjernebyer og meget andet, men alt sammen er det jo faktisk kun på diskussionsplanet. Der er stadig væk flere områder i landet, som har behov for en egnsudvikling, og hvor en indsats er nødvendig. Man kan bare pege på Nord-, Vest- og Sønderjylland, Langeland, Lolland og Bornholm. Her har man beskæftigelses-